

Dag 683 – dinsdag 11 november

Feestdag vandaag. Dubbel en dik genieten dus. Uitslapen komt er niet echt van want Lagun huilt ons al wakker om iets na zevenen. Die heeft allicht genoeg van Max zijn gesnurk. ☺

Vermoeid strompelen we naar beneden maar die vermoeidheid valt snel van ons af door het enthousiasme van de twee beren. Wat zien ze ons toch graag. Wat genieten ze toch van het leven en het simpelweg samen zijn.

Ik ben in mijn nopjes.

Het is ook wondermooi weer buiten. Heerlijk.

Na ons eigen ontbijt trek ik naar de berging voor het ontbijt van de viervoeters. Tegen dat ik terug in huis ben, zit Lagun al vol ongeduld in zijn bench te wachten op zijn kommetje. Wat?! Zoveel honger? Of was die hondenrijst zo lekker?

Ik doe opnieuw wat van die rijst bij zijn korrels en dat smaakt precies. Geweldig!

De tuin roept. Tijd om hem ‘winterklaar’ te zetten, de kamerplantjes te verpotten en de boompjes te verplaatsen die moeten verplaatst worden. Nu geraken we met onze spade nog door de grond en zijn de boomsappen toch al stil gevallen.

En wat een hulp krijgen we toch! Moet er gegraven worden? Takken gesnoeid? Plantjes besproeid? Aaaaaa... Niet altijd makkelijk om tuinwerk te doen met de viervoeters erbij. Hoe goed bedoeld ook.

Maar wel aangenaam. Familietijd in de tuin. ☺

Na een stevige middagdut gaan we door met onze quality time en gaan we een paar uur wandelen. Dubbel en dik genieten voor twee- en viervoeter.

What a beautiful day.

De kers op de taart: Lagun eet ook deze avond al zijn korreltjes op en geeft niks terug.

Dag 684 – woensdag 12 november

Omdat Max op bezoek is vandaag regel ik het zo met het werk dat ik ook vandaag kan thuis werken. De viervoertertjes zijn precies wel moe want geen van beiden wekt me deze ochtend. Ze lijken zelfs wat te schrikken wanneer ik beneden kom. Maar als ze een ochtendhumeur hebben, dan zijn ze dat wel snel kwijt. Zodra die benchen open gaan, vormen ze weer 1 grote speelbal. Geen tijd voor een ochtendplasje zelfs. Even Lagun weg houden van de oudere Max... die dankbaar gebruik maakt van de ruimte om toch even zijn poot te gaan optillen in de tuin.

Beide vriendjes smullen met smaak deze ochtend maar zijn het niet helemaal eens met ik die de laptop uithaal. Sorry liefjes, ik ben wel thuis maar ik moet toch een beetje werken.

De dag verloopt heel sereen. Lagun en Max houden een ‘stoelendans’. Als de ene op het grote leder kussen in de living ligt, dan kruipt de ander in Max zijn luxebench en omgekeerd. En maffen maar!

's Namiddags komt Bert op bezoek bij Bart. Ze moeten wat vergaderen maar als ze dat productief willen doen, moeten ze zich toch eerst wat bezig houden met de viervoeters die dankbaar zijn voor de aandacht.

Dag 685 – donderdag 13 november

Lagun wekt me al heel vroeg deze ochtend. Hij huilt zo erg dat ik naar beneden moet en hem uit zijn bench laat. Niet dat meneertje een dringende boodschap had blijkbaar... Ik vlei mezelf nog even neer in de zetel beneden om verder te slapen maar veel komt daar niet van in huis: Max houdt niet op met aan zijn klokkenspel te likken en Lagun tracht voortdurend stiekem bij me in de zetel te sluipen.

Ok jongens, jullie winnen... Ik sta dan toch op, weliswaar met pijn in mijn schouders en nek.

Het wordt gelukkig wel een rustig dagje. Gisteravond toen ik naar de vergadering was, hebben ze getrippeld met Bart en het is precies een ferme wandeling geweest aan die twee slaapkoppen te zien. Nu kunnen jullie wel hé... grrr.

Wanneer Max zich ergens in de loop van de voormiddag versmijft van slaapkussen en Lagun passeert die op zijn kussen ligt te maffen – althans we dachten toch dat ie aan het maffen was – valt Lagun ineens uit naar Max als een hongerige krokodil. Humeurtje? Max tuimelt ondersteboven van het schrikken en ik moet toch even een lachje onderdrukken. Wat een gek zicht toch om zo een mastodont zo te zien wippen. De rust keert gelukkig evensnel terug als ze gegaan was.

's Avonds maken we met zijn allen nog een heerlijke avondwandeling. Lagun krijgt opnieuw zijn tuigje en fluojasje aan maar maalt er niet om. Samen met Max zal hij het hele grondgebied Landegem opsnuiven. We kruipen allemaal vroeg in ons mandje deze avond.

Dag 686 – vrijdag 14 november

Oh wat een vreselijk nachtje. Mijn straf om de viervoertertjes vroeg in bed te stoppen? Of heb ik al mijn mannen wat te veel verwaarloosd en nemen ze collectief wraak op mij? Bart geeft uit volle borst een concert. Ik versmijft me naar de zetel beneden. Maar wat had ik gedacht? Daar ligt Max... en die kan Bart nog wat leren van snurken. Terug naar boven? Het is midden in de nacht en in de logeerkamer ligt niks klaar. Lagun begint zich echter te roeren in zijn bench dus ik trek me terug, terug naast Bart die hopelijk is opgehouden met zijn concert. Ik heb echter nog maar amper mijn hoofd neergevleid wanneer Lagun plots begint te blaffen. Bart wordt er ook wakker van en ik voel ons beider bloed koken. Ik terug naar beneden. Ik laat Lagun even buiten en stuur hem terug in zijn bench – met een iets te boze stem... ik heb er al gauw spijt van maar ... het werkt wel: ik hoor Lagun niet meer. Ik ga terug naar boven, blaas een luchtmatras op en ga in de logeerkamer slapen. Kort nadat Bart is vertrokken naar zijn werk met de vroegploeg, laat Lagun zijn stemmetje echter weer horen. Terug naar beneden... ik laat de mormels vrij en stort me kapot terug in mijn bed. Wanneer een uurtje later mijn wekker gaat, kan ik alleen maar naar mijn gsm reiken en het werk bellen dat ik een ziektedagje neem. Ik ben kapot. Hoe doen moeders met kleine kinderen dat toch?!

Vandaag wordt Max opgepikt door zijn baasje. Ik roep Lagun bij me aan de voordeur om zijn vriend uit te wuiven maar dat was een van mijn mindere ideeën: Lagun wil de auto achterna rennen. Net een romantische scène uit een film waarbij een jong stel vrienden worden gescheiden als de ene

verhuist... hartvertederend. Maar Lagun moet wel aan mijn zijde blijven. Één kleine vermaning volstaat gelukkig.

Wanneer Bart thuis komt, en ik een paar uur slaap heb ingehaald, trekken we met Lagun naar ons reisbureau voor sponsoring voor het jaarfeest van Canisha. De bazin is er niet maar geen erg: nu we hier zijn kunnen we meteen eens horen voor onze volgende reis nietwaar? Lagun is weliswaar heel onrustig. De kuisvrouw is net gepasseerd en het ruikt er nogal sterk naar verscheidene producten.

Vervolgens is het aan de Ikea. We hebben nieuwe kussens nodig voor in de zetel en Lagun mag uiteraard mee kiezen. ☺ Een echte leuke familie-uitstap wordt het echter niet: Lagun stapt allesbehalve netjes mee, kan zijn neus nergens uithouden en heeft schrik op de trap.

Wanneer een jongen in een rolstoel op ons afkomt, vrees ik al dat hij komt zeggen dat we precies niet goed bezig zijn... maar neen hoor: hij wil gewoon een foto nemen van Lagun met zijn jasje aan. Die jongen is door een ongeval in een rolstoel terecht gekomen en wil nu via zijn werk in het ziekenhuis mensen er attent op maken hoe een assistentiehond eruit ziet en wat je moet doen – of vooral niet doen – als je een assistentiehond tegenkomt. <3

Lagun geniet wel van zijn fotosessie en alsof hij nu pas echt beseft dat er mensen toekijken, valt hij in de pas. Aan de kassa schuift hij heel goed mee. Het kleine grut legt meer geduld aan de dag dan ik. Bart bezwijkt voor de verleidelijke geur van het hotdogkraam dat net voorbij de kassa's staat en koopt twee hete honden en een pak friet. Hm, daar ga ik voor passen. Maar Lagun en ik moeten nu wel toekijken van tussen de staantafeltjes en vooral Lagun heeft het moeilijk met mijn besluit om niet mee te eten. Voortdurend scant hij de vloer om zich heen en uiteindelijk loont zijn gedrag nog ook want hij kan een friet stelen. Potver!

Zijn friet ligt wel duidelijk op zijn maag – of hij is moe van alle mentale arbeid ;-) want terug thuis laat hij zich stikkapot op zijn kussen vallen en hij komt er niet meer van. Zelfs niet wanneer Elke 's avonds op bezoek komt.

Dag 687 – zaterdag 15 november

Het is lang geleden maar we kunnen eens uitslapen vandaag. En Lagun doet lustig mee, we horen hem niet.

's Namiddag is er groepstraining. Ik assisteer als hulptrainer maar wil het plezier van een groepstraining niet ontzeggen aan mijn lieverd en vraag dus aan Bart om mee te oefenen met Lagun. Even verwarring en paniek op beide snoeten en aanvankelijk moet ik me uit het zicht houden van Lagun om te vermijden dat hij naar mij trekt maar uiteindelijk merk ik wel dat Bart de controle krijgt over het kleine grut. Fijn!

Lagun heeft volop aandacht voor Bart, stapt goed en wil wel werken voor hem. Heel even loopt het mis wanneer alle hondjes los mogen en de respectieve baasjes hun eigen hond moeten terugroepen op teken van Gerrit. Lagun stormt recht op me af. ;-) Stiekem ben ik natuurlijk gevlod maar ik negeer hem en Bart kan hem verbazingwekkend vlot van me weg lokken. Het is een ware test voor iedereen.

En de beproeving is nog niet voorbij.

's Avonds mogen we naar een etentje: een Breughelmaaltijd. En tot overmaat van ramp worden Lagun en ik vlak bij het vleesbuffet geplaatst. Laguns zintuigen worden bijzonder geprikkeld. Ik zie dat hij het lastig heeft en hij wil uiteraard ook niet gaan liggen want hij heeft zijn harnasje om. Zodra iedereen in de zaal rustig is gaan zitten en heeft kunnen wennen aan Laguns aanwezigheid, doe ik zijn gewone bandje om en zijn jasje uit. Lagun transformeert ogenblikkelijk in een blij kwispelend hondje. Hij laat zich de aandacht van de tafelgenoten welgevallen en gaat er uiteindelijk rustig bij liggen. Op 2 meter van een tiental kilo vlees...

En het wordt nog erger voor de kleine man wanneer iemand van ons gezelschap plots de hoofdprijs van een gigantische kolos rauwe ham wint. Lagun zijn oogjes veranderen in kleine jackpotjes!

's Avonds thuis hoef ik niet aan te dringen: hij slobbert zijn bakje korrels heel vlot binnen, weliswaar met nog wat hondenrijst door gemixt.

Dag 688 – zondag 16 november

Uitslapen vandaag! Nu ja... uitslapen. Ooit zou dat betekend hebben "tot elf uur in mijn nest in comateuze toestand" maar die dagen zijn al lang vervlogen. Rond negen uur begint Lagun al wat te morrelen beneden. Ik sta op en begin de dag meteen met een ochtendwandeling naar de bakker op het dorp. Een trainingswandeling met mormeltje. Hij heeft even nodig om in het ritme te komen maar wie niet op een zondagochtend? We stappen wat in cirkels, ik probeer zijn aandacht te houden met mijn gezever, ik haal de clicker boven, ... het hele arsenaal. En wanneer hij dan plots in de pas valt, is het meteen ook goed raak. Wat een schitterende wandeling! Ook bij de bakker doet hij het voorbeeldig. Zijn kleine neusje gaat maar 1 keer richting vitrine en hij haalt hem er meteen bij weg wanneer ik 'pas toucher' fluister. Vlak voor we bij de bakker kwamen, ben ik weliswaar veel trager beginnen te stappen. Daar wordt meneertje ook op slag rustiger van. Hoe sneller we gaan, hoe sneller hij wil gaan en hoe meer hij zichzelf verliest heb ik soms de indruk.

Even moet ik kordaat optreden wanneer we een andere hond tegenkomen die hij absoluut wil begroeten. Ik spreek ferm door en wanneer hij doet alsof ik lucht ben, stap ik stevig de andere richting uit. Bij de tweede hond die we tegenkomen hoef ik alleen nog vriendelijk 'kijk' te vragen en hij geeft mij zijn aandacht in plaats van die andere viervoeter. Snoepje!

Mijn kleine man doet het zo goed dat ik het erop waag om hem het laatste stuk van de wijk helemaal los zonder leiband te laten stappen. Hij plakt nu echt aan mijn been! Zalig!

Thuis schrokt hij voorwaar zijn hele ontbijtkom leeg. We knuffelen nog wat en hij gaat terug slapen. Een hondse zondag...

's Namiddags maken we hem opnieuw wakker voor een wandeling. Deze keer gaan we naar de mama van Bart. Dit wordt langs geen kanten een oefenwandeling, hij mag volledig vrij – maar hij mag ook niet mijn arm uit de kom trekken dus ik doe hem toch het tuigje aan. Geen probleem vrouwtje, we zijn in opperbeste bui!

Het gras is wederom groener aan de andere kant... of toch alleszins malser – want Lagun gaat als een bezetene rollen in het gras bij Barts moeke. Binnen in huis doe ik hem zijn harnasje uit en gaat hij door met wat hij het beste kan: maffen!

Dag 689 – maandag 17 november

Ai ai, die hondenrijst is helemaal op. Wel heb ik nog patatjes en knolselder over van gisteren... Ik wéét dat het geen goed idee is ... maar ik heb mijn kleine man toch liever met een buikje rond gegeten en stinkend dan uitgemergeld en zonder windjes. Ik plet een klein minipatatje tussen zijn korreltjes en een paar verloren brokjes knolselder – knalselder zoals mijn collega het wel eens durft te noemen... Het smaakt geweldig lekker zo te zien. We trekken terug naar Brussel vandaag.

Veel zin lijkt Lagun er niet in te hebben.

Gelukkig uit hij zijn ongenoegen ook niet met scheetjes.

In het station in Brussel is het razend druk en ik zie meteen dat Lagun totaal geen aandacht heeft voor mij. Hij laat zich meezuigen met de mensenmassa maar zodra hij spanning op de leiband voelt herstelt hij wel snel – ook al moeten we het vijftig keer herhalen.

Deze ochtend worden de grieprikken uitgedeeld op het werk. Ik ben mooi op tijd op werk en beslis om eerst te gaan, zonder Lagun weliswaar. Ik ben hoop en al een half uurtje weg (ik was blijkbaar toch niet de enige die het idee had opgevat om al vroeg te gaan) en wanneer ik terug in het bureau kom, tref ik een slapend platjasje aan. Lagun kijkt met moeite op wanneer ik binnen kom. Hm, wat zouden mijn collega's met hem uitgevreten hebben? Misschien beter dat ik het niet weet.

We zijn voltallig vandaag. Met zijn vijven in ons kleine bureautje. Zessen eigenlijk met Lagun erbij. Lekker gezellig.

Over de middag ga ik snel even lunch halen in Exki. Enfin, dat was toch het plan maar het is vies herfstweer buiten en Lagun gaat er blijkbaar alles aan doen om me daar zo lang mogelijk van te laten genieten. Hij luistert voor geen meter en trekt en sleurt aan de lijn. Dan maar plan B: naar de Panos in het Noord-station, dat is nog dichterbij. Het wordt echt een moeilijke bevalling met het kleine grut. Hij doet me eerst tien minuten buiten op het grasplein wachten om dan uiteindelijk helemaal niks te doen en dan, zodra we het stationsgebouw binnen stappen, gaat ie hurken. Niks van! Ik roep 'non' en ren naar buiten met Lagun. Hij doet niks in het station en loopt netjes met me mee maar hij doet ook weer niks buiten... nog eens tien minuten in de kou en in de regen – voor niks. Ik ga weer binnen. Ik kan de Panos zien en ruiken van hier en ik heb zo een honger. Maar neen hoor: deze keer gaat Lagun opnieuw hurken, op 20 meter van de ingang. Non! En opnieuw naar buiten... snuffel snuffel snuffel... leuk toch zo tijd delen met baasje en ze laat me nog aan al die vieze plaatsjes en hoekjes vlak buiten het gebouw snuffelen... Je hoort het hem zo denken. GRRRR. Ik krijg er genoeg van en neem me voor om deze keer gewoon kordaat door te stappen en niet meer rechtsomkeer te maken, ongeacht wat. En het werkt. Lagun stapt mee en draait nergens een worstje voor de mensen hun neus. Ook niet in de lange wachtrij aan de Panos. Oef!

Terug buiten aan het grasplein blijf ik nog even hangen met de kleine gluiperd maar zijn worstje is precies helemaal terug gekropen. Hij heeft er geen zin meer in. Of toch? Ja hoor, daar is het dan uiteindelijk: op het vuilste, smerigste stukje "bloemen"perk van Brussel dat zich vlak voor de zij-ingang van mijn werk bevindt, daar kruipt Lagun boven op en gaat ie opgelucht opnieuw hurken.

En wow: wat een geurtje komt daaruit! Die patat en knolselder doen dan toch hun werk blijkbaar... en ik die al blij was van de hele dag nog geen windje te hebben bespeurd bij Lagun...

Een van de gastgezinnen van Canisha heeft zich op een nieuwe hobby gestort: halsbandjes maken voor honden, met hun naam erop en een telefoonnummer. Ze zijn geweldig mooi en Lagun krijgt er ook eentje. Tijd om het uit te proberen!

Lagun is nu zo een heel losse halsband gewoon. En ik duidelijk ook. De nieuwe vaste halsband mag dan wel veel mooier lijken, Lagun wandelt er niet zo netjes mee. Nog even wennen waarschijnlijk...

's Namiddags heb ik vergadering van de nieuwsbrief in een piepklein bureautje. Ik laat Lagun met tegenzin achter bij mijn collega's in het bureau – die daar uiteraard niks om malen. Wanneer ik deze keer terug in het bureau kom, tref ik mijn kleine vriend aan de deur aan, me opwachtdend. Dit is al een fijner wederzien dan deze ochtend. ☺

In de trein op weg naar huis blijft Lagun de hele rit rustig. Ook na Gent geeft hij geen ene piep om duidelijk te maken dat hij eruit wil.

En ook deze avond wordt het smullen geblazen met het restje spaghetti-saus bij zijn korrels. Een theelepel volstaat al. Tsss... Echt zeuren kunnen we dat niet noemen hé. Of toch? ;-)